

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 1	1. Januar 1911	60. Aargang

Tale af B. H. Roberts

ved Ensigns Stavs Konference i Salt Lake City den 13. Marts 1910.

En Herre, som i vor Stats offentlige Liv indtager en meget fremragende Stilling, fandt det for en Tid siden formaalstjenligt at udtale sig om vor religiøse Tro og vor Opfattelse af religiøse Ting. I en meget selvbevidst og overmodig Tone betegnede han Mormonismen som „kun en Sammensætning af Lærdomme". Hans Udtalelse lød saaledes: „Jeg drister mig til at udtale som min personlige Mening, at naar vi betragte Mormonismen, som den er — en Sekt, kun dannet af „en Sammensætning af Lærdomme", da vil ingen intelligent og godt underrettet Person, der er i Stand til at foretage en grundig Undersøgelse og drage en logisk Slutning, finde sig foranlediget til at yde den endog kun flygtig Opmærksomhed."

Jeg spørger da: Har han selv værdiget denne Sammensætning af Lærdomme kun et flygtigt Blik, eller vover han at dømme, før han undersøger? Med et overlegent Hovmod og lærd Vigtighed forudsætter han, at „ingen godt underrettet Person" — og dertil henregner han naturligvis sig selv — „vil yde den endog kun flygtig Opmærksomhed".

Den eneste Virkning, denne stupide Udtalelse havde paa mig, var, at jeg besluttede mig til endnu en Gang at undersøge, om vor Lære virkelig var et saadant Flikværk, og om Grundvolden virkelig var saa svag, som han mente. Men denne Undersøgelse berigede mig med Vidnesbyrd og gav mig endnu større Tillid, Agtelse og Beundring for denne

„Sammensætning af Læresætninger", kaldet „Mormonisme", og min Tro blev styrket end yderligere. Da der i Dag blev kaldt paa mig, for at jeg skulde tale til eder, faldt det mig ind, at jeg ikke kunde tjene eder bedre end ved at hjælpe eder til ogsaa at undersøge den Tro, I have annammet, saa langt som dette Møde giver os Lejlighed dertil. En saadan Undersøgelse vil nemlig være værdifuld for eder alle, hvad enten I ere Hellige eller Fremmede.

Det er af Betydning en Gang imellem at komme tilbage til Grundprincipperne og derigjennem faa et Overblik over hele det Lærdomssystem, som vi ere Forkjæmpere for.

Enhver Religion har en eller anden Slags Filosofi; den maa give en Forklaring af Tilværelsen, en Forklaring af Livet og dets Mening, af Universet osv. Religionen maa tale til Forstanden saa vel som til Hjertet, til Dømmekraften saa vel som til Følelserne. Religionen er bleven defineret som „Moralitet, berørt af Følelse", og set fra den Side anser jeg denne Definition for at være udmærket. Men vi leve i en Tidsalder, der baserer sine Spørgsmaal paa Fornuft, og Religion maa give fornuftige Svar. Jeg tror, at vor Lære er i Stand dertil. Jeg elsker den, fordi den appellerer til min Forstand lige saa vel som til mit Hjertes Følelser; da jeg derfor hørte denne i Foragt henkastede Bemærkning, besluttede jeg at gøre Alt, hvad jeg kunde, for at fremvise vor Tro og derved at vise denne Herre og alle dem, der have lignende Tanker som han, hvor meget de tage fejl.

Vi ville begynde med Verden selv; med dette Udtryk mener jeg Tingene som et samlet Hele eller Universet. I 1832 fremkom Joseph Smith med et Budskab, som findes i en af Aabenbaringerne i vor Pagtens Bog (88: 36, 37): „Alle Riger styres ved Lov, og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et større eller et mindre Rige." Naar Profeten bruger Ordet Rige, saa mener han ikke hermed et Antal Mennesker, der regjeres af en Konge. Læses Texten i Forbindelse med det øvrige af Kapitlet, vil det ses, at Profeten tænkte paa de store Planetverdener, hvoraf Universet bestaar. Det er de Riger, han taler om, og han fremkommer med en meget betydningsfuld Lærdom, naar han siger, „at der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige" — Verdener eller Verdenssystemer — og der er intet Rige, i hvilket der ikke ogsaa er Udstrækning eller Rum. En stor Videnskabsmand og Lærer fremsætter den samme Sandhed paa følgende Maade: „Gjennem al Evighed har det grændseløse Univers været underkastet Stoffets Lov. Universets Udstrækning er uendelig og ubegrændset: ingen Steder er det tomt, men overalt fyldt med Stof. Ogsaa med Hensyn til Tid er Universet ubegrændset. Den er uden Ende, den er Evigheden."

Paa denne Maade slutter han sine Udtalelser om, hvad han kalder „Stoffets Lov", og han er en af Tysklands største Tænkere: Ernest Haeckel. Analyseer denne Sætning, og I ville finde, at den indeholder nøjagtig den samme Tanke, som vor Profet fremkom med i 1832, naar han siger: „ . . . Der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum." Det er maaske nødvendigt at beskjæftige os i nogle Minuter med Indholdet af denne Sætning, saa at vi bedre kunne fastholde Tanken i al dens Storhed. Jeg havde en Gang en Lærer, som havde stor Færdighed i at faa sine Elever til at løse matematiske Opgaver. Methoden, han benyttede, var denne: Han valgte et meget let og almindeligt Exempel, der skulde løses ved at følge de samme Regler, som maatte benyttes til de mere indviklede Opgaver. Han udregnede det lille Stykke for os og forlangte saa, at vi skulde følge den samme Fremgangsmaade i Løsningen af den vanskeligere Opgave. Hvis vi ville benytte lidt af Tiden til at betragte vort eget lille Solsystem, vil dette maaske hjælpe os til i hvert Fald lidt bedre at kunne fatte Størrelsen af Universet, hvorom vi tale.

I ere alle godt bekjendte med, at vort Solsystem bestaar af, hvad Astronomerne kalde 8 store og et stort Antal smaa Planeter, hvilke sidste alle befinde sig mellem Mars' og Jupiters Baner. De 8 store Planeter eller Kloder, begyndende med den nærmest Solen, ere: Merkur, Venus, Jorden, Mars, Jupiter, Saturn, Uranus og Neptun. Vi lære endvidere, at Merkur maaler i Gjennemsnit 5,200 Mil (eng.), at Venus' Gjennemsnit er 7,760 Mil, Jordens 7,918 Mil, Mars' 4,200 Mil, Jupiters 85,000 Mil (husk, at Jordens Gjennemsnit kun er knapt 8,000 Mil). Saturns Gjennemsnit er 73,000 Mil. Tage vi nu alle disse Planeter med deres Maaner — store og vidunderlige, som de ere — og tænke os dem smeltede sammen til een stor Kugle, vil Solen alligevel være 750 Gange saa stor som en saadan Kugle; med andre Ord: Solen er 750 Gange større end alle Planeterne med deres Maaner tilsammen. Lad os nu betragte disse forskjellige Planeter med Hensyn til de Afstande fra Solen, i hvilke de bevæge sig om denne, og den Tid, som hver af dem bruger til et Omløb. Merkur gjør et Omløb i 116 af vore Dage, hvilket altsaa udgjør et Merkur-Aar; Venus bruger til sit Omløb 224 Dage, Jorden bruger, som De selvfølgelig veed, 365 Dage til et Omløb, medens Mars maa have 667 Dage for at kunne gjøre denne Reise. Jupiter bruger 4,330 Dage, over elleve Aar, Saturn 10,767 Dage, over 29 Aar, Uranus 20,600 Dage eller 56 Aar og Neptun 60,127 Dage eller omtrent 165 Aar.

Disse Planeters Afstande fra Solen i Millioner af Mile er som følger: Merkur er 36 Millioner Mile fra Solen; Venus 67; Jorden 92; Mars 141; Jupiter 483; Saturn 875; Uranus 1,770; Neptun 2,746 Millioner Mile. Jeg anfører disse Tal for at give eder et lille

Begreb om vort Solsystems Størrelse og Udstrækning, men efter at have gjort disse Betragtninger og opdaget, at hele dette Planetsystem, ufatteligt stort som det er, dog kun er en forsvindende lille Brøkdel af Universet, kunne vi bedre beskjæftige os med endnu mægtigere Størrelser, med Universets Dybder og Indhold. De ser, at jeg bruger vort Solsystem paa samme Maade, som den Lærer, jeg før omtalte, brugte den lette Regneopgave, som en Hjælp for os i Løsningen af den mere indviklede Opgave: at erhverve os en lidt bedre Forstaaelse af Universets Storhed.

Lad os fortsætte. Prof. Newcomb giver i sin Bog: „Populær Astronomy" følgende Forklaring af Stjernehavets ubegribelige Udstrækning:

„Vende vi vor Opmærksomhed fra vort Solsystem til de Tusinder af Fixstjerner, der funkle paa Himlen, da maa vi først søge at danne os en Forestilling om deres uhyre indbyrdes Afstande; uhyre i Sammenligning med dem, vi have lært at kjende i vort eget Solsystem, uagtet disse sidste ere ufattelig store. For at give en Ide om de forholdsvise Afstande lad os da antage, at en Turist rejste saa hurtigt, at han var i Stand til at rejse fra Solen til den yderste Planet i vort Solsystem, Neptun, i 24 Timer. Hastigheden vilde da være saa fænomenal, at han kunde gaa fra New York til Liverpool i en tiende Del af et Sekund. Med Solen som Udgangspunkt og med denne Hastighed vilde det tage 24 Timer for at naa fra Solen til den yderste Planet i vort Solsystem. Men hvis han nu fortsatte sin Rejse lige ud i Rummet med samme Fart som den, hvormed han passerede alle 8 Planeter i 24 Timer, saa vilde det tage mellem 18 og 20 Aar, før han naaede den allernærmeste Stjerne, og fortsatte han sin Rejse stadig med samme Fart, vilde det tage ham endnu 20 Aar for at naa den næste. Alle Planeterne i vort Solsystem vilde være forsvundne for hans Blik i Løbet af de 3 første Dage, og Solen vilde kun være en ubetydelig lille Stjerne paa Himlen. Vi komme da til den Slutning, at vor Sol er eet af et uhyre Antal selvlysende Himmellegemer, fordelte i Rummet i saa kolossale indbyrdes Afstande, at Aar vilde være nødvendige for at gaa fra en til en anden, selv med en Hastighed som den her antagne."

Lige nu (i Marts) ere de store Vinter-Stjernebilleder ved at forlade vor Nathimmel, men om Aftenen kan man endnu se Orion over den vestlige Horizont, og lige efter dette Billede finde vi Serius, der skinner klarest af alle Himlens Stjerner. Vore Astronomer fastslaa Lysstraalens Hastighed i Rummet til 198,000 Mile i et Sekund; Lyset bruger 8 Minter for at naa Jorden fra Solen. Men Serius er saa langt borte fra os, at en Lysstraale bruger 16 Aar for at naa fra denne fjerne og pragtfulde Sol til os, og fra den vel bekjendte Nordstjerne bruger Lyset 40 Aar for at naa ned til os. Hr. Samuel Kinns, der er vel kjendt i England som en af dette Lands mest fremragende Tænkere,

meddeler os, at Serius, bedømt efter Lysmængden den udsender, er 3000 Gange saa stor som vor Sol, og dersom denne Stjerne er saa mange Gange større end vor Sol, spørger han, om det saa ikke vilde være rimeligt at antage, at dens Følge af Planeter, i hvis Midte den utvivlsomt befinder sig, ogsaa er saa mange Gange større end vort Planetsystem.

Ingen veed, hvor mange Fixstjerner der er. Vore Astronomer forfortælle os, at de kunne tælle fra 30 til 50, 60, ja endog Hundreder af Millioner, og da denne lille Planet, som vi kalde Jorden, er beboet af levende Skabninger af Fornuftvæsener, af Mænd og Kvinder, som kunne skride frem i Kultur og Oplysning, er det ikke urimeligt at antage, at der i nogle af disse herlige og pragtfulde Verdenssystemer findes Væsner, meget mægtigere, mere intelligente og udviklede, længere fremskredne i Kunst og Videnskab og i alt det, som tilsammen udgjør højere Liv og Kultur. Dersom vore Astronomer ere blot tilnærmelsesvis paalidelige i deres Beregninger med Hensyn til de mange Millioner Sole, som de berette om, og dersom det er sandt, at disse Sole ere Midtpunkter for Planetsystemer, saa maa der naturligvis være Hundreder af Millioner af Kloder ligesom vor Jord, ja større og vidunderligere end denne. Om dette Emne siger Prof. John W. Draper:

„Naar Mennesket ser paa disse utallige Myriader af Stjerner; naar han tænker paa, at alt det, han ser, kun er en lille Brøkdel af dem, som virkelig existere, og at hver enkelt af dem er en lys- og livgivende Sol til mørke og derfor usynlige Verdener — naar han tænker paa disse Himmellegemers uhyre Størrelser og deres indbyrdes umaadelige Afstande, da kan han faa en Ide om den Maalestok, hvorefter Universet er bygget."

Jeg haaber, at disse Overvejelser ville hjælpe os til at faa et Indtryk af Universets Storhed, saa at vi kunne begynde at forstaa Dybheden af den Sandhed, som Profeten udtalte, da han sagde: „Der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige, og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et større eller mindre Rige", samt Haeckels Udtalelse: „Universets Udstrækning er uendelig og ubegrænset, ingen Steder er det tomt, men overalt fyldt med Stof."

„Mormonismen" anerkjender visse evige Sandheder, absolute Sandheder, fordi det modsatte ikke kan begribes eller tænkes, som for Exempel, at Rummet er ubegrændset.

Lige meget, hvilken Opfattelse vi have af Rummet, vi kunne dog ikke begrændse det. Vi kunne prøve saa meget, vi ville. Lige saa snart som vi bestemme dets Grændse, vil vor Tanke række ud over denne og udpege Rum paa den anden Side. Saaledes ogsaa med Hensyn til Tid. „Mormonismen" anerkjender ingen Grændse for Tiden, den er uendelig; den har ingen Begyndelse og heller ingen Ende. Alle omtalte Begyn-

delser og Ender vedrøre ikke Tid i absolut Forstand, men „Tid" indenfor Evigheden, den Periode mellem det Tidspunkt, paa hvilket en Tilstand begynder, og det Tidspunkt, paa hvilket den ophører, og en saadan Periode kalde vi „Tid".

Saaledes ogsaa med Hensyn til Stoffet. „Mormonismen" belærer os om Stoffets saa vel som om Aandens Uforgængelighed. Den lærer os, at hverken Stof eller Aand kan skabes. Aand og Stof ere evige, omfattende hvad Mormons Bog omtaler som „det, der virker, og det, som paavirkes" (2. Nephi 2, 14).

Gaa vi nu tilbage til det uendeligt store Univers, til dette grændseløse, vuggende, urolige Ocean af Verdener og Verdenssystemer, saa spørge vi: Er det befolket af Fornustvæsener, eller er det ubeboet og øde med Undtagelse af vor egen lille Jord — mindre end det mindste lille Sandkorn paa en uendelig Strandbred? Angaaende dette Spørgsmaal gjør Sir Robert Ball, en af Englands ledende Videnskabsmænd, nogle meget tankerige og interessante Bemærkninger, og uagtet disse ligesom gjenoptage Emnet om Universets Storhed, som vi allerede have dvælet for længe ved, saa kan jeg dog ikke bekvemme mig til at udelade noget af det, som følger:

„Vi veed, at der existerer 30,000,000 Stjerner eller Sole, mange af dem meget større og meget mere straalende end den, der lyser op i vort Solsystem. Størsteparten af disse Stjerner ere ikke synlige med det blotte Øje, ja, de kunne ikke en Gang ses i Kikkerter; men følsomme fotografiske Plader, som i dette Tilfælde ere Øjne, der kunne stirre i timevis uden at blinke, have aabenbaret disse Stjerners Tilværelse for os med en Sikkerhed, der udelader al Tvivl, uagtet de fleste af dem ere ubegribeligt langt borte, tusinde og titusinde Gange saa langt borte som Solen. Et Telegram, som f. Ex. vilde naa Solen i 8 Minuter, vilde ikke naa nogle af disse Stjerner i 1800 Aar. Menneskets Hjerne kan selvfølgelig ikke fatte saadanne Afstande, som Menneskehjernen har udtænkt, og dette forvirrende Faktum er fra et vist Synspunkt særdeles nedtrykkende. Det reducerer i høj Grad Menneskets mulige Betydning i Universet. Det er meget urimeligt, næsten umuligt at antage, at disse store Lyskilder skulde være blevne skabte til at lyse i det bare Øde derude, og da de ere alt for langt borte fra os til at kunne gjøre selv den ringeste Nytte for os, saa kunne vi redeligt antage den Hypotese (Antagelse), der siger, at enhver af dem har en Samling Planeter omkring sig ligesom vor Sol.

Regne vi i Gjennemsnit 10 Planeter til hver Sol, saa antager denne Hypotese Tilstedeværelsen af i det mindste 300,000,000 Verdener indenfor det forholdsvis lille Omraade, i hvilket Mennesket hidtil har været i Stand til at foretage Observationer, og mange af disse Kloder ere sikkert kolossalt store. Det er næsten umuligt at tænke sig, at alle disse

Verdener skulde være aldeles blottede for levende og tænkende Væsner. Indrømme vi den for os usandsynlige Hypotese, at Universets Tilværelse skyldes et Slumpetræf, en tilfældig Sammenløben af Atomer, saa maatte vi ogsaa i dette Punkt antage, at det samme Tilfælde, som frembragte tænkende Væsner paa denne lille og uanselige Klode, maa have gjentaget sig selv mange Gange. Forudsætte vi, og det gjøre vi, at der er en alvis og almægtig Skaber, da bliver det vanskeligt at tro uden netop gjennem Aabenbaring om, at det er saa, at Han skulde have spildt en saadan glimrende Skaberkraft paa Masser af dødt, ufølsomt Stof. Gud kan ikke elske Gas. Det er i det mindste højst rimeligt at antage, at der er Millioner af Verdener — for hvad den fotografiske Plade ser, maa jo, naar alt kommer til alt, kun være en ubetydelig lille Del af det hele — beboet af levende, tænkende Væsner."

Dette er saa langt, som Videnskabsmanden kan gaa. Vore Astronomer staa paa Jorden med deres Teleskoper vendte mod Planeten Mars, hvis fysiske Forhold, saa vidt som vi kjende dem, ligne vor Jords saa meget, og de prøve paa at besvare Spørgsmaalet, om Mars er beboet eller ikke. Og medens de staa saaledes, uden at naa et endeligt Resultat, fremkommer vor Profet med den Lære, modtagen gjennem Aabenbaring og Herrens Inspiration, at disse Verdener og Verdenssystemer ere beboede af Guds Sønner og Døtre. Lad mig læse et Stykke af Pagtens Bogs 88. Kap. for eder:

„Og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilet der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et større eller et mindre Rige.

Og hvert Rige er givet en Lov, og hver Lov har ogsaa visse Grændser og Betingelser . . . .

Hvormed skal jeg ligne disse Riger, at I kunne forstaa det?

Ser, alle disse ere Riger, og den, der har set noget eller det mindste af dem, har set Gud bevæge sig i sin Majestæt og Vælde . . . Ser, jeg vil ligne disse Riger ved en Mand, der havde en Ager, og han udsendte sine Tjenere paa Ageren for at grave paa Ageren.

Han sagde til den første: Gaa ud og arbejd paa Ageren; og i den første Time vil jeg komme til dig, og du skal glæde dig ved min Nærværelse;

Og han sagde til den anden: Gaa du ogsaa ud paa Ageren, og i den anden Time vil jeg besøge dig.

Og saaledes sagde han til dem alle.

Og saaledes erholdt de alle deres Herres Aasyns Lys, hver i sin Time, Tid og Tidsrum:

Begyndende paa den første og saa fremdeles indtil den sidste, og fra den sidste indtil den første, og fra den første indtil den sidste . . .

Derfor vil jeg ligne alle disse Riger og deres Indvaanere ved denne Lignelse, hvert Rige i sin Time, Tid og Tidsrum, efter den Beslutning, som Gud har gjort."

(Fortsættes.)

Søndag den 1. Januar 1911.

Ved Aarsskiftet.

1910 er jo nu ogsaa gaaet til sine Fædre, og over dets Levninger hvælver sig kun den mægtige Dysse af Minder, nogle fra Sorgens og andre fra Glædens vide Mark. Det staar ikke tilbage for sine Forgængere i historisk Interesse. Paa Videnskabens, Kunstens og Industriens Omraader har det ydet en enorm Andel til Løsningen af mangt et indviklet Problem, der hidtil hylledes i Hypotesernes uvisse Graa, men som nu har faaet Liv og Former for praktisk Anvendelse.

Paa Kommunikationens og Samfærdselens endeløse Domæne ere de mest mirakuløse Fremskridt realiserede ved Menneskeaandens dristige Flugt i Experimenternes Laboratorium: Luft, Land og Hav ere blevne udforskede, hvorved nye Felter for Anvendelse og Viden ere aabnede for Jordens Børn.

Med det forsvundne Aar ere ogsaa flere af vort Aarhundredes store, ja største, Mænd gaaede bort, blandt hvilke Mænd som Norges Bjørnstjerne Bjørnson og Ruslands Leo Tolstoj især vare naaede frem til internationalt Ry. De bleve „Hytternes Konger" og Massernes helstøbte Idealer. De have efterladt Noget, som Vaarsol og Høststorm hverken kan blege eller rokke. Det er Sandhedens varmende Solstraaler, de ved deres himmelfødte Begavelse fremlokkede fra Mismodets og Uoverensstemmelsernes mørke Sky.

Paa Folkefrihedens Arena ere ogsaa flere Sejre vundne. Tre af de latinske Nationer: Frankrig, Spanien og Portugal have givet det gamle Romer-Hierarchi deres alvorlige Mistillidsvotum, hvilket er det første indledende Skridt til sand Folkefrihed. Portugal har ydermere afsat sin udygtige og svage Konge og dannet en Republik med nogle af Landets hæderligste, dygtigste og mest prøvede Mænd som Styrere. Skridtet var overmaade dristigt, men fuldstændigt vellykket og har vundet alle Magters Approbation.

For vort Vedkommende have vi som et Folk og religiøst Samfund meget at takke Gud for; thi paa alle Omraader ere vi blevne velsignede. Hjemme i Zion har Helbred, Sundhed og rig Høst kronet Folkets Bestræbelser, medens vort Arbejde i Missionsmarken har baaret rige Frugter i alle Lande, hvor vore Ældster have vundet Indgang.

Særlig i de tre skandinaviske Lande have Resultaterne været meget tilfredsstillende; i Danmark og Norge er der saaledes i det forløbne Aar tillagt Kirken et større Antal ved Daab, end Tilfældet har været i de sidste syv Aar, og dette er sket til Trods for de energiske og bitre

Beskyldninger, der ere blevne rettede mod os baade fra Presse og Prædikestol; men vore Ældster have ogsaa flittigt og trofast udført det dem betroede Arbejde. Fra Missionens Hovedkvarter i Kjøbenhavn er Vagtordet bleven givet, og ved Energi, utrættelig Flid og nye Midler er der opnaaet glædelige Resultater, saa at mangfoldige Tusinder, som før aldrig kjendte noget til Mormonismen, ere blevne stillede Ansigt til Ansigt med den, og megen Antipati, som før raadede, er derved bleven fejet tilside.

Vi have ogsaa havt den Glæde at se, at vi ikke have staaet ene i Kampen, men at gode, retsindige og indflydelsesrige Mænd og Kvinder have løftet deres Røst til vort Forsvar, medens Tusinder som tause Tilskuere have bifaldet deres Optræden. Alle disse takke vi og bede Gud velsigne dem. Alle vore Ældster takke vi for deres Hengivenhed og Opofrelse; vi bede dem fortsætte i det nye Aar, og da Himmelens Gud er Vingaardens Herre, veed vi, at Enhver vil blive betalt for den Gjerning, han udfører.

Til de Hellige sige vi: Lev saaledes, at eders Lys kan skinne for alle Mennesker og Guds Navn æres ved eder. Skam eder ikke for at bære eders Vidnesbyrd om Mormonismens guddommelige Oprindelse. Bring eders Venner med til vore Møder; laan vore Skrifter ud og opfyld selv eders Pligter, saa langt I forstaa dem. Gransk de hellige Skrifter og søg Herren i ydmyg Bøn og Paakaldelse, saa at I maa renses fra al Kjødets og Aandens Besmittelse.

Lad dem blandt vore Hellige, som have Tro paa Tiendeloven, erlægge det, som vi skylde Herren, saa at vi maa paabegynde det nye Aar med en fuldstændig Balance paa vor Konto. Til dem, som endnu ikke have øvet Tro paa denne Lov, ville vi sige: Bed til Gud, at han vil oplyse eders Forstand desangaaende, og I ville da aldrig føle eder tilfreds, før I have opfyldt dette Forlangende: „at give Gud det, som Guds er, ligesom og Kejseren det, som Kejserens er".

Med det gamle Aars Udgang afsluttedes „Skandinaviens Stjerne"s 59. Aargang, og med dette Nr. begynde vi den 60. Aargang. Vi takke Enhver, som har ydet dette vort officielle Organ sin Velvillie, og anmode baade Missionærer, Hellige og Venner om at hjælpe til at udbrede det endnu mere.

Sluttelig ønske vi Alle et rigt og velsignet Nytaar; gid den lille Sten, som blev afhugget uden Menneskehænder, maa voxe til et Bjerg, som kan opfylde hele Jorden, og gid Herrens Villie da maa ske her som hos ham i hans Himle.

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag den 21. December ankom følgende Ældster fra Zion for at optage deres Virksomhed i den skandinaviske Mission: Lyman W. Poulson fra Richfield, Utah, og James Christensen fra Weston, Idaho.

Beskikkelser. Lyman W. Poulson til at virke i Bergen og James Christensen i Kjøbenhavns Konference.

Nytaarshilsen. Biskop Peter Borup i Eureka, Utah, sender hjertelig Hilsen til de Hellige i Skandinavien, men specielt til dem i Bergens Konference, hvor han for et Par Aar siden præsiderede.

Mathias J. Benson i Blackfoot, Idaho, sender ogsaa sin Hilsen til Skandinavien; navnlig gjælder Hilsenen de Hellige i Trondhjems Konference, hvor han i sin Tid præsiderede. Begge disse Brødre opmuntre Søskende her i disse Lande til Trofasthed og Flid i det Gode.

Kjøbenhavns Søndagsskole havde en smuk Julefest 2. Juledags Eftermiddag. I Missionens store, rummelige Sal, som var smukt dekoreret, stod et 14 Fod højt Juletræ, pyntet med Lys, Flag, Kurve og andre Ting. Lige over Træet under Loftets Center hang en mægtig Juleklokke, rigt prydet med Blomster, Guirlander og Snefnug, hvilket tog sig smukt ud. Præs. Anthon Sørensen og Hustru havde arrangeret Alt, og de fortjene Paaskjønnelse for deres nydelige Arbejde og for den smukke Tanke, der laa til Grund for det.

Kl. 4 Eftermiddag samledes henimod 200 Børn og omtrent 100 Voxne. De smukke Julesange bleve afsungne, medens man vandrede om Julegranen. I den lille Sal nedenunder serveredes der Chokolade og Kager, og til Slutning kom Julenissen med fire smaa søde Feer, der dansede til Børnenes store Glæde; derefter blev Træet plyndret, og hvert Barn fik en Pose Nødder og Konfekt. Kl. 8 sluttedes den vellykkede og behagelige Fest, og de Smaa bragtes hjem.

De Voxne fortsatte derpaa Legen til Midnat, da hver gik til Sit vel tilfreds over en glad og behagelig Julefest.

Interessant Besøg. Hr. Christian Michelsen, der for mange Aar siden var et Medlem af Kirken, men som fandt sig beføjet til at trække sig tilbage og derefter med en dygtig Pen skrev om Utah og Folket der i dansk-amerikanske Blade, er efter et mangeaarigt Ophold i Kalifornien kommen tilbage til Danmark, og da han følte, at den gamle Kjærlighed til hans Ungdomsidealer og Minderne om de glade Timer, han havde tilbragt sammen med dette upopulære Folk, atter varmede hans Hjerte, aflagde han os et baade behageligt og interessant Besøg paa Missionskontoret. Hr. Michelsen har bevaret et godt og rask Udseende til Trods

for de mange Vintres Sne, som dækker hans Isse; men et systematisk og godt Ungdomslevned har velsignet ham med en god Alderdom: fysisk sund og mental stærk. Han har i de senere Aar rejst meget og er især interesseret i Orienten. Resultaterne af hans Rejser fremsætter han nu i Bøger og Foredrag. Her i Danmark har han holdt mange Foredrag, og han er engageret til i Løbet af Vinteren at holde en Serie Landet over.

Vær ikke bitter i Hjemmet.

(Af Ældste Hilmar M. Nelson.)

Der findes i Menneskets Indre, maaske mest hos Kvinden, Noget, der ligner det fine Støv, som Skaberen har drysset over en Sommerfugls Vinger — dette glimrende Guld, dette florlette Fløjl, der kan taale Bevægelse, Vind og Sol, men ikke Berøring af plumpe Hænder. Rør ikke mine Vinger! beder den lille Sværmer. Og et Menneske (din Hustru maaske) ser paa dig og siger: Vær ikke bitter mod mig!

Den berømte Digter Cowper sagde, at han ikke blandt sine Venner vilde have en Mand, der kunde nænne at træde paa en lille Orm eller paa et af Markens mindste Kryb. Men der findes Mænd, som ere i Stand til at træde paa deres Hustruer!

Man har spurgt om Aarsagen dertil. Maaske det kommer af, at det uafbrudte Samliv, den stadige Omgang lidt efter lidt nedsænker os i altfor frie, tankeløse Vaner. I Selskabslivet kan Manden være helt anderledes. Men i sit Hjem og lige over for sin Hustru kan han strax blive en anden. Der er selvfølgelig mange, som kunne sige, at de aldrig have været bitre. Men saa hørte de maaske til den Klasse, som tier stille? De sagde intet ondt; men de sagde heller ikke noget godt. De led ikke af den første Fejl. Men ikke at have den og den Fejl er dog ingen Dyd. Vi synes om, at der ikke er Ukrudt i vor Have. Men saa er der maaske heller ikke noget andet! Bedst er det jo, at Haven er luget og i Orden, fuld af de skjønneste og mest vellugtende Blomster. En Mand, som ved enhver Lejlighed, i Ord og Handling viser Venlighed, er øm og opmærksom og gjerne ofrer sig for at glæde og hygge, det er det ideelle. Og det er maaske ikke opnaaeligt. De fleste Mænd vare jo saaledes i Begyndelsen af Bekjendtskabet; men hvorfor skal Elskerens og den nygifte Mands glødende Kjærlighed saa snart ombyttes med en kold og forretningsmæssig Tone?

„Hun veed jo, at jeg holder af hende! Tusinde Gange har jeg sagt hende det. Man maa dog forstaa, at jeg har andet at bestille end at gaa og fortælle min Hustru, at jeg holder af hende.“

Javel, men Ord ere dog en billig Vare. Det er i een Forstand noget flygtigt og tilfældigt. Men vi veed, at et eneste ondt Ord kan knuse og tilintetgjøre det allerbedste. Og vi veed, hvilken Magt der ligger i et godt Ord. „Kummer nedtrykker, men et godt Ord glæder," siger Vismanden; han siger ogsaa: „Glæde har en Mand af sin Munds Ord" og „Et Ord i rette Tid — hvor godt!"

Det er vel saaledes, at din Hustru veed, at du holder af hende. Det vilde jo ellers være sørgeligt. Men sig hende det! Vær ikke bange for at fortælle hende, hvor du sætter Pris paa hendes Kjærlighed, hvor du er stolt af at eje hende, og hvor taknemlig du er over, at hun stræber saa trofast for at hygge om dig og dine.

Lad os nu betragte Hustruens Stilling.

„Det er en Ære for en Kvinde at blive udkaaret til en god Mands Hustru," siger Dr. Miller i sin Bog: »A happy Home« (Et lykkeligt Hjem). „Han havde maaske mange at vælge imellem, men han udvalgte netop dig. Forholdet bør være saadant, at du glæder dig over det."

„En Mands Hustru skal være hans Livs Dronning. Han førte hende jo med sig op paa sin Trone og gav hende Plads ved sin Side. De to regjere sammen, og Hjemmet er deres Kongerige." „Et Hjem bestaar af flere. Det er som en Harpe med mange Strenge. Disse maa stemmes ind i samme Tonart, og Kjærligheden maa lege paa Strengene. Mand og Hustru, Forældre og Børn, Brødre og Søstre — de maa alle være som eet Hjerte og een Sjæl." „Vil hun blive ham en god Hustru? Er hun værdig til hans Kjærlighed? Vil hun være i Stand til at gjøre ham lykkelig? Er hun villig til at bringe Ofre? Formaar hun med Glæde at give Alt, hvis det kræves, for deres Lykke."

Paa sin Bryllupsdag holder Hustruen store Interesser i sin Haand. Hvis hun tænkte over sit store Ansvar, og hvilke Muligheder hun raader over, da vilde hendes Hjerte bæve i Angst og Fryd. Er ikke hendes Stilling saa ophøjet, at Englene kunde have Aarsag til at misunde hende? Hun har ikke blot sin Mands øjeblikkelige Lykke i sin Haand, men hele deres Fremtid, deres Udvikling, deres Indflydelse — alt beror i stor Udstrækning paa hende.

„En god Hustru er Himlens sidste, men bedste Gave til Manden. Hun er en Engel, der kommer ham i Møde med utallige Goder. Hun er Dydens kostelige Ædelsten. Hendes Stemme er hans skjønneste Musik, hendes Smil hans klareste Dag, hendes Kys hans Uskylds Beskytter, hendes Arme hans trygge Værn, hans Livs og hans Sundheds Balsam, hendes Fordringsløshed hans sikreste Rigdom, hendes Sparsommelighed hans paalideligste Forvalter, hendes Læber hans trofaste Raadgiver, hendes Barm den blødeste Pude mod Livets Træthed og Bekymring og hendes Bønner den mægtigste Formidler af Himlens Velsignelser over hans Hoved." Paa denne mesterlige Maade beskriver den engelske Kunst-

skribent og Samfundsmoralist John Ruskin en sand Hustru. Hvis dette er, hvad en Hustru bør være for sin Mand, da er det nødvendigt for enhver Kvinde at prøve sig selv, om hun holder Maal.

Til Slut vil jeg sige, at det bedste Middel til at have Fred i Hjemmet er, at baade Hustru og Mand ansøge Naadens Trone derom baade Morgen og Aften. Dersom vi have forsømt vor Pligt, lad os da beslutte at vende Bladet om. Det er aldrig for sent at gjøre godt; „det er menneskeligt at falde, men djævelsk at blive liggende," siger Ordsproget. Gid Fremtiden maa forøge Antallet af de lykkelige Hjem i stedse højere Grad!

500,000 Børn dræbes hvert Aar i Frankrig, før de komme til Verden.

I „Social-Demokraten", Kjøbenhavn, for 24. December sidstleden findes følgende triste Artikel, der viser en Del af den moderne Kristendoms raadne Frugter; men hvad skal Enden blive?

„En fransk Læge, Professor ved Lyoner-Universitetet, Dr. Lacassagne, har i disse Dage paany gjort Frankrigs store Affolknings-Spørgsmaal aktuelt ved en opsigtvækkende Afhandling i »Matin«.

Afhandlingen bringer nye Afsløringer af det Fosterfordrivelses-System, som det kristne Samfund aabenlyst gjennemfører Verden over, men særligt i Frankrig. Afhandlingen former sig til en ejendommelig Juleartikel, gribende at læse i Dag: det kristne Samfunds aarlige Børne-Festdag. Som bekjendt er Frankrig Foregangslandet for Ny-Malthusianismen, Læren, der gaar ud paa at indskrænke Børne-Avlen for ikke at overbefolke vor fattige Jord. Underklassen har ikke Raad til at sætte Børn i Verden, Overklassen gider ikke. Man husker Zolas prægtige Bog „Frugtbarhed", der viser Fosterfordrivelses-Ideens raserende Sejrsgang over Landet for 20 Aar siden.

Men nu, siger Dr. Lacassagne, er Forholdet mange Gange værre. Skønt strafbart efter Lovens Bogstav regnes det ikke mere for vanærende ved kunstige Midler at hindre en forestaaende Fødsel. Frankrigs Kvinder anse det ikke for Skam at abortere. Der tales frejdigt om „Kjødets Ret", om „Mavernes Strejke" og om „Kvinden, der ikke skal være nogen Avlings-Maskine". Den moderne Litteratur siger rent ud: „Sæt ingen Børn i Verden! De volde kun Besvær. Og Retten til Fosterfordrivelse er hvert enkelt Individs Ur-Ret!"

Dr. Lacassagne forelægger saa Resultaterne af Lægefakulteternes og Domstolenes Undersøgelser paa dette Omraade, og her fremkommer Oplysninger, som kun de færreste have haft Anelse om:

„Det er konstateret," siger Professoren, „at Antallet af Dødsfald Aar for Aar stadigt overstiger Antallet af Fødsler. Medens der i Frankrig for et Aarhundrede siden blev født 32 Børn pr. 100 Indbyggere, sættes der nu kun 20 à 21 levende Børn i Verden. Aarsagen til den voldsomme Stigning ligger i

1) Overklassens Foragt for Børn.

2) Underklassens trykkede økonomiske Kaar.

3) Pasteurs Opfindelse af den antiseptiske Operationsmetode, der tillader Kvinden at skille sig af med Fostret uden stor Fare for hendes Liv.

4) Den offentlige Menings Anerkjendelse af Fosterfordrivelsens fuldstændige Berettigelse.

Fosterfordrivelsen og Aborteringen staar i fuldt Flor ikke blot i løse Kjærlighedforbindelser, men ogsaa i Ægteskabet. Hver Kvinde veed, hvor hun skal henvende sig. I alle Storbyer averterer Jordemødre ganske aabent om Hjælp og Midler for „uheldige Kvinder". Aviserne bringe lange Beretninger om nye og heldigt forløbne Forsøg paa Fostrets Fjernelse. I Lyon findes der af 150 Jordemødre 100, som give sig af med Fosterfordrivelse, og de have hver ca. 100 Tilfælde pr. Aar, hvilket giver ialt 10,000 ufrembragte Børn om Aaret. Der fødes 8000 à 9000 Børn om Aaret i Lyon. Det vil sige, at der begaas flere Fosterfordrivelser i Lyon, end der fødes Børn. Der kommer færre Børn til Verden, end der myrdes, før de fødes.

Frankrigs Kvinder søge ikke Lægerne, men Jordemødrene, hos hvem de finde velvillig Medhjælp. I Paris havde i 1907 3456 Læger kun ca. 500 Barsler til Behandling, medens 1160 Jordemødre havde ca. 20,000. Paa alle Hospitaler og Fødselshjem ligger der en saakaldt „Abortering" i hver fjerde Seng. I 1907 blev indlagt 4000 à 5000 Kvinder, der havde gjennemgaaet Operationer i Aborterings-Øjemed. Og saa er det kun de alvorlige Tilfælde, der søge Hospitalerne. Der er 5 Gange saa mange Kvinder, der blive behandlede privat og i Hjemmene. Videnskabsmanden, den berømte Bertillon, anslaar Antallet af Fosterfordrivelser i Paris til aarlig 50,000. Men dette Tal er efter min Mening for lille. Jeg anslaar, at der i Paris, hvori der aarlig fødes ca. 63,500 Børn, begaas ca. 70,000 Fosterfordrivelser pr. Aar.

For hele Frankrigs Vedkommende sætter man de aarlige Børnefødsler til ca. 700,000, hvad de vare i 1907; og jeg har opgjort en Beregning, hvorefter det bevisligt konstateres, at der foreligger fra 450,000 til 500,000 Tilfælde af kriminel Abortering.

Af Fængsels-Statistiken fremgaar det, at fra 1831 til 1880 blev af 9308 Fosterfordrivelsestilfælde 1020 straffede, medens 8288 unddrog sig Straf. Fra 1881 til 1909 blev af 14,731 Fosterfordrivelser 715 straffede, og 14,017 unddroge sig Straf.

Det vil altsaa sige, at det trods Loven bliver mere og mere almindeligt i Frankrig at anse Fosterfordrivelse som en Sag, der ikke vedkommer Domstolen."

Alexander L. Kielland om Konfirmationen.

„Alexander L. Kiellands Breve til hans Søn" hedder en Bog, der nylig er kommen i Handelen og har vakt adskillig Opsigt, da den viser Forfatterens mangelfulde Ortodoxi overfor Folkekirken. Da Kielland var en af Norges mest feterede Forfattere, ville hans Anskuelser formentlig øve en langtrækkende Indflydelse paa Læserens Sind.

Vi gjengive her et Uddrag af eet af hans Breve, dateret den 17. November 1889, til hans Søn; det vedrører Konfirmationen og lyder saaledes:

„Kjære Jens! — Naar du vil, saa maa du lade dig konfirmere — saa modbydeligt som det er mig. Siden det ogsaa er af rent verdslige Grunde, behøver vi vel ikke at tale mere om det. Men husk hele Tiden, at det er et modbydeligt Hykleri — et Offer, du bringer et forløjet Samfund, saa at du kan komme fra det med den mindst mulige Skade paa din Sjæl. Glem ikke, at det var bedre, om du havde Mod og Mands Hjerte til at staa fast, og at det er fejgt at gaa til et helligt Løfte, som skal brydes, hvis der er nogen Mening i det; og er der ingen indre Mening i det, saa er det bare et fordærveligt Spilfægteri og en skadelig Komedie. Men — som sagt — nu faar du gaa i det, og maatte du komme godt fra det — uden altfor ydmygende Knæk i Ryggen."

Videre skriver han: „Hvad det Religiøse angaar, faar du klare det, som du kan. Jeg selv er — som du veed — ganske fri for Religion — og din Moder vist ogsaa. Det er jo ikke muligt at forudsige, hvorledes du vil udvikle dig; men lad den Ceremoni, du nu skal gjennemgaa, give dig den sidste Afsmag for Hykleriet."

Den 13. Januar bliver det 174 Aar, siden Konfirmationen blev indført i Danmark og Norge; det skyldtes den pietistiske tyske Hofpræst Bluhme, som udøvede en stor Indflydelse paa Kongen, der aldrig udmærkede sig ved stor Klarhed og Styrke. Hans Reformer vare som oftest „en ny Klud paa et gammelt Klædebon", og hans „Ungdommens Konfirmation" blev en af dem, som vor Tids Opfattelse snart ikke alene har helt revet af, men Hullet er endog blevet et slemt gabende Saar paa Kirkelegemet, som Ingen med Held kan hele. Intet Under derfor, at en saa mægtig Mand, som Kielland var, udslynger Banstraalen mod den:

„et modbydeligt Hykleri, et fordærveligt Spilfægteri og en skadelig Komedie". Han vovede at sige det; men hvo ere de, som ej dele hans Mening? Red.

Dødsfald.

Ina A. P. Andersen, født den 12. Maj 1839 i Hørsholm, Sjælland, døde den 6. December 1910. Afdøde indlemmedes i Kirken ved Daab den 28. Oktober 1891. Begravelsen fandt Sted fra Vestre Kirkegaard, hvor Præsident Andrew Jenson indviede Graven. Søster Andersen var en god, taalmodig og gudhengiven Kvinde, som altid glædede sig i Evangeliets livgivende Principper, og hun døde i fuld Forvisning om et bedre Liv efter dette.

— Carl Frederiksen, som ankom til Salt Lake City fra Kjøbenhavn sidste Sommer, afgik ved Døden Mandag den 28. November paa L. D. S. Hospital der i Byen efter en Operation for Kræft i Maven. Begravelsen foregik fra det 2. Wards Forsamlingshus, hvor Biskop Heber C. Iversen præsiderede ved Baaren, og hvor følgende Ældster talte: Hans P. Folkersen, J. P. Mejlstrup, J. P. Mortensen, N. Clawsen og Biskop Iversen samt en af Biskoppens Raadgivere. Sangkoret fra det 2. Ward var tilstede og udførte Sangen, som var særdeles højtidelig. Jordfæstelsen fandt Sted paa Byens smukke Kirkegaard.

For ca. 2 Aar siden, da Broder Frederiksen var paa Rejsen til Amerika, var han saa uheldig at falde paa Dækket, hvorved han fik sit ene Ben brækket ved Hoften. Som Følge deraf kunde han ikke komme i Land i New York, men blev sendt tilbage til Danmark. Paa Tilbagerejsen udstod han haarde Lidelser, da den nødvendige Pleje ikke kunde erholdes. Efter et Par Aars Forløb blev han imidlertid saa rask, at han atter prøvede at naa frem til Utah, som han naaede i god Behold, og hvor han følte sig lykkelig og tilfreds. Broder Frederiksen forblev trofast i Evangeliet og døde i Haabet om en herlig Opstandelse fra de Døde. (Bikuben.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).